

ШКОЛСКИ НАГРАДНИ ТЕМАТ 2024.

1. МЕСТО

Не желим да одрастем

Не желим да одрастем јер мислим да је детињство најлепши период у животу. Све изгледа спокојно и лепо под загрљајем родитељске руке. Веома је лепо бити дете.

Детињство је пуно снова, маштања, наде и среће, све је достижно и могуће, све је лако и безазлено, границе не постоје. Кад си дете, сваки сан је остварив. Можеш да летиш и да магијом остварујеш снове. На крилима маште лако је обићи планету, лако је бити шта год пожелиш. Могуће је освојити читав свет, само ако хоћеш. Кад си дете, онда си најјачи и нико ти ништа не може. Деца немају бриге, а ако их имају, то су мале и безначајне бриге. Дани су обично обојени смехом, играма, лепим дружењем, пажњом и љубављу коју пружају родитељи, баке и деке. Моје баке и деке се увек брину о мени, чувају ме, дружимо се, причамо, шетамо, пружају ми љубав, као и ја њима. Дете не уме да мрзи и да негативно размишља јер у срцу сваког детета је само љубав; дете се свему радује и воли све око себе. Каже се да су деца украс света. Одрастањем се све некако мења. Нагло се отварају очи и креће се непознатим путевима са много препрека и искушења. Време брзо пролази, чињеница је та да растемо, да се мењамо и физички и психички, схвата се шта нас окружује и каква је реалност, које су одговорности, обавезе и мења се поглед на свет. Бити одрастао човек у данашњем свету није ни мало лако.

Мислим да сваки човек пожели да је опет дете, а да деца не желе да одрасту. Драго ми је да сам још увек дете, јер бити дете је нешто најлепше у животу. Желим да будем дете док још увек могу.

Сања Мајски, 7. разред

Само се срцем добро види

У свету у ком живимо, људска срца постају светионици која осветљавају пут кроз таму. Само се срцем добро види зато што срце носи терет емоције, доброте и љубави. Та осећања обликују наше животе и односе са другима.

Доброта је попут сунчеве светлости која пролази кроз таму и тугу. Њени зраци осветљавају пут пружајући топлину и наду у свету који је често хладан и суров. Док ходамо кроз живот, добротом чинимо мала чуда – осмех на туђем лицу, пружена рука, речи подршке које лече сломљена срца. Својом добротом не само да мењамо друге, већ и сами постајемо бољи људи. Радост, туга, љутња – боје су које красе наша срца. Преко тога доживљавамо свет око себе на дубљи начин. Радост нас повезује, туга нас учи саосећању, љутња нас подстиче на промену, а љубав нас испуњава и даје нам снагу да се носимо са свиме што живот донесе. Без љубави наша срца би била пуста и празна. Људи које волимо постају звезде нашег неба сијајући топлим зрацима љубави и подршке. Они су наша сигурна лука у олујама живота, наша радост и снага.

Само се срцем добро види, јер носи терет доброте и љубави. Добротом чинимо свет лепшим, а љубављу проналазимо смисао и радост што живот пружа. Нека нам срце буде водич јер само се срцем добро види!

Теодора Сузић, 7. разред

2. МЕСТО

Свеска

У мојој соби живи једна јако маштовита свеска. Та свеска је мала, љубичаста и има срцасто огледало.

У њој су листови препуни маштовитих прича. Она не воли да буде усамљена и увек се радује када пишем по њој. Моје приче је засмејавају и увек их слуша са уживањем. Кад је сама, моја свеска плаче и мене то растужи. Зато је понекад прелистам, чак и кад не пишем приче. Понекад, када остане сама, она прича са својим другарицама које су ми свеске за школу. Зато ме не чуди кад нека падне са полице јер су јако немирне. Оне се пуно смеју ноћу, чуди ме да ме не пробуде. Али зато, када неко дође у собу, праве се да су мирне да се не би одале.

Драги читаоци, можете да закључите да су моје свеске враголани и, молим вас, ако се нека од њих искраде и залута код вас, хитно ми је вратите.

Петра Радовановић, 6. разред

Да ли постоји судбина или смо ковачи своје среће

Да ли постоји судбина? Кратак одговор је: не. Дужи одговор је судбина је деловање на човекова деловања од стране више силе. Дакле, ако постоји судбина, не постоји слобода, јер ако би судбина постојала, човек не би делао како жели јер неће моћи да жели оне стари које су ван оквира што му је више биће поставило. А ми смо кроз науку доказали, изнова и изнова кроз време, да је човек слободно мислеће биће на којег ништа осим одлука и делања других људи не делује.

Рекао сам, у ових неколико реченица, све што мислим о судбини и чврсто верујем да судбина не постоји, а самим тим ни виша сила (било каква врста бога), јер би нам онда тај бог намеао одлуке које правимо. Тешко смишљам шта следеће да кажем због тога што је грудва, моја мисао престала да се котрља и треба ми нешто што ће гурнути ту грудву низ брдо да би мисао наставила да тече.

Срећа! Помисао на срећу је гурнула грудву низбрдо, кренула је да хвата снег повећавајући своју масу. Повећањем њене масе креће брже да се котрља, дакле фонтана мисли поново ради!

Да ли човек бива срећан или не, има много везе са кармом, која је, упркос њеним везама са религијом, једна врло реална ствар. Карма је хиндуистички концепт „делај како желиш и истом мером ће ти се вратити”, дакле ако желимо да нам буде лепо и да будемо срећни, морамо се лепо понашати и лепо реаговати на понашање и реакције других људи. На понашање и реакције других људи често утичу наше, и понашање и реакције неких трећих људи. Тако добијамо једну компликовану мрежу – ланчану реакцију понашања, опонашања и реакција на дата опонашања и понашања.

It's about the journey, not the destination. Постоји много видова среће. У следећим пасусима ћу да обрадим неке од њих. Ова врста среће траје док год радимо нешто што волимо, и престаје када престанемо то нешто што волимо. Када читамо књигу, нама је лепо и уживамо у њој, али када та књига има добар крај, осећамо се задовољним што смо прочитали књигу, а тужни зато што се књига завршила. Исто се дешава и на концерту или када смо за компјутером и играмо добро написану игру. Овај вид среће је леп када је у најави, а тужан када се путовање заврши.

Стваралачки вид среће. Сличан је прошло обрађеном виду среће, у томе што уживамо у ономе што радимо али сами одређујемо када ће се завршити. Рецимо, када свирамо, нама је лепо али не морамо да свирамо одређену листу композиција па да станемо на силу као на концерту већ можемо да нађемо шта ћемо да свирамо следеће, тако поштујући жељу да наставимо. Уместо да осећамо жељу да наставимо, тугу и задовољство што се то завршило, можемо испунити жељу за настављањем, и самим тим одлажемо осећај који доноси завршетак. Овај вид среће почиње и завршава под апсолутном контролом човека који је осећа.

Све у свему, коначан одговор је да човек контролише ток свог живота и може да контролише када жели да буде срећан, понекад потпуно несвесно. Срећан сам, завршио сам састав, што је стваралачка срећа и потпуно сам задовољан мислима које сам написао. Одох да једем чоколаду за кување!

Вид Вељковић, 8. разред

Птица

Желиш ли нагло полетети
На било коју дестинацију слетети
Жељену слободу достигнути
Границе померити

Желиш ли бити, као птица бела,
Све обићи, али увек циљ достићи,
Живети живот жељени,
Своје гнездо свијати

Желиш ли, желиш
Да се мало провеселиш,
Нагло полетиш
На било коју дестинацију слетиш
У небо се вини,
На земљи проблеме остави

Нина Ђорђић, 8. разред

3. МЕСТО

Не желим да одрастем

Посматрајући својим очима, схватио сам да је свет одраслих понекад много компликован.

Сви журимо да порастемо јер кад смо велики нема школе, нема учења, нема обавеза. Овако мали, морамо да стигнемо да учимо, да се играмо и играмо игрице. Имамо пуно задатака. Е, онда видим маму да ради, да ми спрема јело, да сређује кућу, иде у дрва да нам буде топло, ради око животиња, вози мене у болницу, брата у школу, бабу и деду код лекара. Увече јој се много спава и буде уморна, а онда седне са мном да ми помогне око учења. Видим да је тешко да заради паре за нас двојицу и онда размислим и желим да оздравим и одрастем, да она не ради два-три посла. Исто тако и не желим, јер ми се чини да је бити мали ипак боље.

Бити одрастао није нимало лако, али није баш лако ни бити дете. Зато и желим и не желим да одрастем и овако како је сад, баш ми је таман.

Андрија Јанковић, 7. разред

Шта бих променио у својој домовини

Много волим своју домовину и баш због тога што је волим, желим да је мењам.

Има много ствари које треба да се ураде да би наша домовина била боље место за живот. Једна од тих је образовање, од њега све почиње. Школа треба да буде сигурно место за децу и наставнике где ће да уче и да се друже. Треба да се угледамо на земље као што је Финска која је много напредовала у организовању школства. Здравство мора потпуно да се реформише, од стручног кадра до опреме и технологије коју користе наше здравствене установе. Треба смањити време чекања на преглед, и изградити нове болнице. Када сам се возио брзом пругом до Новог Сада, био сам срећан што је Србија добила брзу пругу којом возови возе 200 на сат. Међутим, проблем саобраћајних гужви у Београду је чак и већи него што је био. Изградило се много стамбених зграда, али улице су остале исте. Једино решење би било да Београд добије метро, али како је кренуло, неће га имати још дуго времена. Мењао бих полицију и правосуђе. Упркос великом броју полицајаца, Србија и даље има широко распрострањен криминал. Судски процеси трају дуго и на пресуде се чека годинама. Спречио бих корупцију и запошљавање преко везе, јер неки стручни млади људи остају без запослења, а тиме наша држава губи много. Млади људи због тога одлазе из Србије. Убеђују нас да је стандард све бољи, а ми живимо све горе. Поразна је чињеница да је Београд један од најзагађенијих градова на свету. И оно мало зеленила и дрвећа који су били у центру града, замењени су бетоном и асфалтом.

Свако од нас треба да да допринос и да ради што боље, према својим могућностима, како би наша домовина била лепше и боље место за живот.

Милан Николић, 8. разред

Моја плава звезда

Хеј, ти,
Чујеш ли?
Погледај у небо тамно,
небо тамно, а и сјајно.
Видећеш је можда и ти,
хеј, чуперку, радознали!
Лепо ћу јој име даривати,
да је лакше могу дозивати.
Месец, другар открио ми тајну,
свако дете има звезду сјајну.
Нек пожури што пре да је нађе,
и сањаће тада снове слађе.
Сваке ноћи из двора свога
долази ми она.
Да ми друштво лепо прави,
та плава, та сјајна, тако бајна.
та звезда плава.
Вратићу је небескоме двору
кад очврсне санак ми пред зору.
Сада знате сви ви,
чуперци радознали,
да свако има своју звезду плаву,
тако сјајну, тако бајну.

Златан Алидини, 6. разред